

Jak pielęgnuję wielkie pragnienie bycia świętym i wypełnienia mojej części misji zbawienia świata, wpisanej w misję Boskiego Mistrza?

IV. MODLITWA

Wystawiam Cię, Jezu, za serce pełne miłości do Boga i do Kościoła, które dałeś Świętemu Pawłowi, i za to, że dzięki jego gorliwości zbawiłeś wielu ludzi.

A Ty, mój Przyjacielu, pomóż mi uzyskać żywe pragnienie apostołskiego posługiwania przez komunikację społeczną, modlitwę, przykład, dzieła i słowa, abym mógł zasłużyć na nagrodę obiecaną dobrym apostołom.

Święty Pawle Apostole...

Modlitwa za Kapitułę Generalną

Duchu Święty, który posłany przez Ojca w imię Jezusa,
wspomagasz Kościół i niemylnie go prowadzisz,
wylej na naszą Kapitułę pełnię Twoich darów.
O słodki Mistrzu i Pocieszycielu,
oświeć nasze umysły
i spraw, aby ta Kapituła zrodziła obfite owoce;
niech nasze zaangażowanie w uświęcenie i apostołstwo
nabierze nowej siły i determinacji;
niech światło i moc Ewangelii
jeszcze bardziej rozszerzają się wśród ludzi.
O słodki Gościu dusz,
utwierdzić nasze umysły w prawdzie,
uczynić posłusznymi serca wszystkich,
aby obrady Kapituły przebiegały w zgodzie,
a jej postanowienia zyskały pełne przyjęcie i wypełnienie.
Uczynić w naszej Rodzinie
cud nowej Pięćdziesiątnicy.
Spraw, aby zjednoczona na jednomyślną i intensywną modlitwie
wraz z apostołami, wokół Maryi, Matki Jezusa,
przyczyniła się do budowania królestwa Boskiego Mistrza,
w duchu Apostoła Pawła.
Amen.

PROPOZYCJA 2° (LISTOPAD)

**...aby w profetyczny sposób
głosić radość Ewangelii w kulturze komunikacji.
PAULISTA I JEGO MISJA: FORMACJA INTEGRALNA DO MISJI**

I. MODLITWA

Modlitwa do Ducha Świętego

Duchu Przenajświętszy, odwieczna miłości Ojca i Syna,
uwielbiam Cię, dziękuję Ci, kocham Cię,
proszę o przebaczenie tego wszystkiego,
czym jesteś zasmucony przeze mnie czy przez bliźniego.
Zstąp z obfitością łaski w święceniach biskupów,
prezbiterów i diakonów, w profesji osób konsekrowanych,
w bierzmowaniu wszystkich wiernych:
bądź światłem, uświęcaj i rozpalaj.
Tobie, Duchu Prawdy, poświęcam umysł,
wyobraźnię i pamięć, oświecaj mnie.
Obym poznał Jezusa Mistrza i zrozumiał Jego Ewangelię
oraz naukę Kościoła świętego.
Pomnóż we mnie dar umiejętności, rozumu, mądrości i rady.
Tobie, Duchu Uświęcicielu, poświęcam moją wolę.
Prowadź mnie według Twojej woli,
podtrzymuj w wierności przykazaniom
i w wypełnianiu moich obowiązków.
Udziel mi daru męstwa i świętej bojaźni Bożej.
Tobie, Duchu Ożywicielu, poświęcam moje serce.
Strzeż i pomnażaj we mnie życie Boże.
Udziel mi daru pobożności. Amen.

II. SPOTKANIE ZE SŁOWEM BOŻYM

Z Drugiego listu św. Pawła Apostoła do Tymoteusza

(2 Tm 1, 6-9. 12-14; 2, 1-3. 8-17; 4, 1-2. 5)

¹ ⁶ Właśnie dlatego przypominam ci, abyś rozpałił na nowo Boży dar łaski, który otrzymałeś przez nałożenie moich rąk. ⁷ Bóg bowiem nie dał nam ducha bojaźni, ale mocy, miłości i opanowania. ⁸ Dlatego nie wstydź się świadczyć o naszym Panu ani nie wstydź się mnie, Jego więźnia, lecz razem ze mną znosć cierpienia dla Ewangelii, ufając mocy Boga. ⁹ On nas zbawił i dał nam święte powołanie nie dzięki naszym czynom, lecz zgodnie ze swoim postanowieniem i łaską.

¹² Z tego powodu cierpię obecnie, lecz nie wstydzę się, gdyż wiem, komu zawierzyłem. Jestem przekonany, że On ma moc zachować mój depozyt aż do owego dnia. ¹³ Trzymaj się zdrowej nauki, jaką usłyszałeś ode mnie, w wierze i miłości, które są w Chrystusie Jezusie. ¹⁴ Strzeż tego wspaniałego depozytu z pomocą Ducha Świętego, który w nas mieszka.

² ¹ Ty więc, dziecko moje, nabieraj mocy w łasce, która jest w Chrystusie Jezusie. ² To, co usłyszałeś ode mnie wobec licznych świadków, powierz ludziom godnym zaufania, którzy z kolei byłiby zdolni nauczać innych. ³ Znosć razem ze mną cierpienia jak dobry żołnierz Chrystusa Jezusa.

⁸ Pamiętaj o Jezusie Chrystusie z rodu Dawida, który powstał z martwych. To jest moja Ewangelia, ⁹ dla której znoszę udręki aż do uwięzienia jak złoczyńca. Lecz słowo Boże nie zostało uwięzione! ¹⁰ Znoszę to wszystko ze względu na wybranych, aby i oni osiągnęli zbawienie w Chrystusie Jezusie oraz wieczną chwałę. ¹¹ Oto słowo godne wiary.

Jeśli razem z Nim umarliśmy,
z Nim także żyć będziemy.

¹² Jeśli z Nim cierpimy, razem z Nim też królować będziemy. Jeśli się Go wyprzemy, to i On się nas wyprze. ¹³ Jeśli jesteśmy niewierni, On pozostaje wierny, gdyż nie może wyprzeć się samego siebie.

¹⁴ To przypominaj i błagaj wszystkich, wzywając Boga na świadka, aby nie wdawali się w spory o słowa. Jest to bowiem bezużyteczne i prowadzi do zguby tych, którzy tego słuchają. ¹⁵ Staraj się być przed Bogiem pracownikiem wypróbowanym, który nie przynosi wstydu i wiernie przekazuje słowo prawdy.

¹⁶ Unikaj zaś próżnych dyskusji, które prowadzą do coraz większej bezbożności. ¹⁷ Padają w nich słowa szerzące się później jak gangrena.

Tajemnica paschy Chrystusa obecna w życiu i misji apostoła jest źródłem ich mocy i owocności, o czym zaświadcza św. Paweł (por. 1, 12). To także sposobność do składania wiarygodnego świadectwa o Bogu i Jego zbawczej miłości (por. Łk 21, 12-13). Gotowość do ponoszenia ofiar świadczy również o tym, jaką wartość ma dla nas Ewangelia i misja apostołska.

«Bóg bowiem nie dał nam ducha bojaźni, ale mocy, miłości i opanowania» (1, 7). Nie jesteśmy pozostawieni sami sobie. Pełniąc misję zleconą nam przez Boga, możemy liczyć na Jego wsparcie i łaskę. Samowystarczalność i ukierunkowanie na siebie, podobnie jak lęk czy szukanie wygody są pokusami, które zamykają nas w sobie i zawężają pole apostołskiej działalności. Musimy nieustannie pielęgnować relację z Jezusem, bo od Niego otrzymaliśmy apostołski mandat (por. 1, 9) wraz ze wszystkimi darami koniecznymi do jego realizacji.

Konfrontacja ze słowem Bożym

W świetle tego słowa, przeczytaj fragmenty *Instrumentum laboris*: OCENIĆ w świetle wiary. 13. Dychotomia pomiędzy formacją i misją (s. 16-18). 14. Utrata pasji, zapału na rzecz misji... (s. 18-20).

W naszym charyzmacie wybrzmiewa bardzo mocno wartość integralnego przeżywania powołania paulińskiego. Dotyczy to zarówno każdego paulisty w jego indywidualnej drodze, jak i całej rzeczywistości Zgromadzenia. Tylko integracja wszystkich elementów paulińskiego życia może przynieść oczekiwane owoce. Jak w jednym organizmie (por. Rz 12, 4-5) muszą zgodnie współistnieć i współdziałać wszystkie części: osoby z ich indywidualnymi cechami, całe wspólnoty, formacja, przynależność do Rodziny Świętego Pawła, apostołstwo, ekonomia...

Każdy wewnętrzny podział wpływa niszcząco na cały organizm, który, osłabiony, nie jest zdolny do zrealizowania w pełni powierzonych mu zadań. Brak jedności i zgody zwiększa ryzyko zaprzepaszczenia wszystkiego (por. Mt 12, 25). Wysiłek na rzecz integracji wszystkich elementów jest wyrazem miłości do charyzmatu i odpowiedzialności za niego.

Osobista odpowiedź

Jakie okoliczności niszczą moją gorliwość w życiu paulińskim: duchowym, wspólnotowym i apostołskim? Jak mogę się bronić przed ich złym wpływem?

Skąd czerpię siłę do kontynuowania mojego zaangażowania w realizację otrzymanego powołania?

Konfrontacja ze słowem Bożym

W świetle tego słowa, przeczytaj fragment *Instrumentum laboris*: Drugi obszar. POZNAĆ naszą sytuację. 11. Korzenie naszego charyzmatu (s. 13-14).

Kreatywna wierność otrzymanemu charyzmatowi czasem wydaje nam się zagadką trudną do rozwiązania. Akceptujemy jej konieczność, ale z trudem przychodzi nam przełożyć idee na praktykę życia. Zauważamy nasze braki i potrafimy opisać ideał, za którym tęsknimy. Często okazujemy się jednak bezradni wobec pytania: jak to zrobić? jak zrealizować tę transformację?

Charyzmat, który jest darem Ducha Świętego, ten sam, lecz wciąż świeży, tak jak dojrzewające wino, potrzebuje nowych bukłaków (por. Mt 9, 17). Zmiany, których najbardziej potrzebujemy, muszą zająć w nas, czyniąc nas miejscem spotkania „starego” z „nowym”. O takich uczniach królestwa niebieskiego Boski Mistrz mówił, że są podobni «do gospodarza domu, który ze swego skarbcza wyjmuje to, co nowe i stare» (Mt 13, 52).

Osobista odpowiedź

Jak przeżywam miłość do otrzymanego powołania i własną gorliwość w życiu paulińskim?

Czego mi brakuje, abym czuł się spełniony w moim powołaniu?

Jak więź z Jezusem Mistrzem Drogą, Prawdą i Życiem wpływa dzisiaj na moje życie?

W jakim stopniu odnoszą się do mnie słowa Jezusa o uczniach królestwa niebieskiego, którzy są podobni do mądrego gospodarza domu (Mt 13, 52)?

3. Zapal do misji

«Głoś słowo» (4, 2), «Wykonaj dzieło ewangelisty! Wypełnij swoją posługę!» (4, 5). Zachęta kierowana do Tymoteusza przypomina o istocie jego misji: to służba Słowu, głoszenie Ewangelii, dawanie świadectwa o Jezusie Chrystusie. Po to został ustanowiony apostołem i powinien pozostać wierny tej misji.

«Razem ze mną znosć cierpienia dla Ewangelii, ufając mocy Boga» (1, 8). «Znosć razem ze mną cierpienia jak dobry żołnierz Chrystusa Jezusa» (2, 3). «A ty czuwać nad wszystkim! Znosć cierpliwie przeciwności! Wykonaj dzieło ewangelisty! Wypełnij swoją posługę!» (4, 5). W powołanie i misję apostoła wpisany jest wysiłek, cierpienie, konieczność ponoszenia ofiar... Nie należy oczekiwać tylko łatwych zadań i sprzyjających okoliczności ich realizacji.

4¹ Błagam cię, wzywając na świadka Boga i Chrystusa Jezusa, który będzie sądził żywych i umarłych, na Jego objawienie się i na Jego królestwo: 2 Głoś słowo, nalegaj w porę i nie w porę, upominaj, karć i zachęcaj, nauczając z wielką cierpliwością. 5 A ty czuwać nad wszystkim! Znosć cierpliwie przeciwności! Wykonaj dzieło ewangelisty! Wypełnij swoją posługę!

III. PUNKTY DO REFLEKSJI

Paweł u kresu swojego życia pisze list do umiłowanego ucznia Tymoteusza. Apostoł ma za sobą życie, w którym jego intensywna aktywność misyjna szła w parze z duchową więzią z Chrystusem. Te dwa aspekty życia Apostoła nie były od siebie oddzielone, ani nie było między nimi konfliktu. Przeciwnie, motywowały się wzajemnie i uzupełniały, jeden nie mógł istnieć bez drugiego. Teraz Paweł zachęca Tymoteusza, aby dbał o taką samą harmonię w swoim apostołskim życiu.

Drugi list do Tymoteusza to swoisty testament św. Pawła, ostatnie znane nam jego dzieło. Przekazuje w nim wiele cennych wskazówek formacyjnych, powołując się przy tym na własne apostołskie doświadczenie. Chociaż Tymoteusz w swoim apostołskim życiu wszystkiego nauczył się do św. Pawła, wciąż pozostawał osobą w formacji. Dlatego Paweł wciąż kierował do dojrzałego już Tymoteusza słowa zachęty, napomnienia i przypomnienia.

1. Formacja integralna do misji

«Staraj się być przed Bogiem pracownikiem wypróbowanym, który nie przynosi wstydu i wiernie przekazuje słowo prawdy» (2, 15). Odpowiedzialność za własną formację ponosimy najpierw przed Bogiem, który nas powołał. Ma ona również znaczenie dla pełnionej przez nas misji głoszenia „słowa prawdy”, której nie wolno nam zakłamywać. Ponadto właściwe przygotowanie do apostołskich zadań przekłada się na jakość naszej posługi i na odwagę, z jaką podejmujemy nowe wyzwania.

«Trzymaj się zdrowej nauki, jaką usłyszałeś ode mnie, w wierze i miłości, które są w Chrystusie Jezusie» (1, 13). «To przypominaj» (2, 14) Paweł zachęca Tymoteusza do korzystania z nauk, jakich mu udzielił. Uczeń kontynuuje misję mistrza. Aktualizacja przekazanego depozytu ma się odbywać «w wierze i miłości» (1, 13), co pozwala na kreatywną wierność charyzmatowi. Jedność otrzymanej misji i kreatywna jej kontynuacja, to zawsze aktualne wyzwania dla kolejnych pokoleń apostołów.

«...aby nie wdawali się w spory o słowa. Jest to bowiem bezużyteczne i prowadzi do zguby tych, którzy tego słuchają» (2, 14). «Unikaj zaś próżnych dyskusji, które prowadzą do coraz większej bezbożności. Padają w nich słowa szerzące się później jak gangrena» (2, 16-17). Paweł uczuła Tymoteusza, aby nie naśladował fałszywych apostołów, którzy zamiast nauki objawionej przez Boga, głosili własne opinie. Apostoł musi strzec depozytu wiary i głosić go wiernie, bez przekłamań. Wdawanie się w dyskusje z propagatorami błędnych idei Paweł ocenia jako zbędne, a nawet szkodliwe dla realizacji celu apostołskiej posługi. Ważne jest to, aby słowo Boże nie ulegało skrępowaniu (por. 2, 9) ani zniekształceniu. Stąd konieczność studium, nieustannego pogłębiania i integrowania w sobie nauki Kościoła.

«Dziecko moje» (2, 1). Pawła w Tymoteuszu łączyła szczególna więź, która była czymś więcej niż relacją uczeń – mistrz, formator – formowany. Młody Tymoteusz był dla Pawła jak syn (por. 1 Tm 1, 2.18; 2 Tm 1, 2). Ten szczególny stosunek pozostaje dla nas wzorem budowania relacji w formacji, która nie polega na przekazywaniu jedynie informacji technicznych, ale jest towarzyszeniem we wzrastaniu ku integralnej dojrzałości powierzonych nam braci.

«To, co usłyszałeś ode mnie wobec licznych świadków, powierz ludziom godnym zaufania, którzy z kolei byliby zdolni nauczać innych» (2, 2). Nie każdy posiada przymioty istotne do wypełnienia każdej specyficznej misji. Bóg z wielką kreatywnością rozdaje swoje dary, a ich różnorodność związana jest z różnymi zadaniami i posługami ludowi Bożemu (por. 1 Kor 12, 28; Ef 4, 11). Paweł zaleca Tymoteuszowi rozważę w powierzaniu apostołskich zadań różnym osobom. Rozróżnienie pozostaje ciągłym wyzwaniem, jakie stoi przed formacją, aby Ewangelia była głoszona przez godnych i dobrze przygotowanych apostołów.

Konfrontacja ze słowem Bożym

W świetle tego słowa, przeczytaj fragment *Instrumentum laboris*: Drugi obszar. POZNAĆ naszą sytuację (s. 4-7). 10. Formacja i misja (s. 12-13) oraz OCENIĆ w świetle wiary. 12. Braki w formacji integralnej... (s. 15-16).

Formacja jest wysiłkiem stałym. Składa się z następujących po sobie etapów o różnej charakterystyce, która jest kształtowana okolicznościami czasu i miejsca. Wzorem apostoła pozostaje dla nas św. Paweł, dlatego wskazania, jakich z miłością udziela Tymoteuszowi, mogą także stymulować proces naszej formacji ciągłej.

Braterskie relacje są środkiem niezbędnym do osiągnięcia dojrzałości ludzkiej i zakonnej, bez której nie można tworzyć kultury komunikacji i głosić w niej Chrystusa. Każdy paulista przez całe swoje życie uczestniczy w procesie formacji równocześnie jako formowany i formator. Zaangażowanie w ten proces świadczy o naszej odpowiedzialności za siebie i za braci.

Osobista odpowiedź

Czy mam w sobie pragnienie nieustannego wzrastania?

W czym przejawia się moje zaangażowanie we własną formację?

Która z dziedzin mojego paulińskiego życia, opisanego w obrazie wozu paulińskiego, najpilniej domaga się mojej uwagi i podjęcia działań: duchowość, studium, działalność apostołska, ubóstwo?

Jak braterstwo przeżywane we wspólnocie wpływa na mój rozwój?

Jak misja paulińska motywuje mnie do ciągłej formacji duchowej i apostołskiej?

2. Korzenie naszego charyzmatu

«Przypominam ci, abys rozpałił na nowo Boży dar łaski» (1, 6), «Strzeż tego wspaniałego depozytu z pomocą Ducha Świętego, który w nas mieszka» (1, 14). Zachęty skierowane do Tymoteusza potwierdzają, że dary Boże mogą w nas zamierać, jeśli nie są nieustannie pielęgnowane i właściwie wykorzystywane. W życiu każdego apostoła konieczna jest troska o rozwój i umacnianie własnego powołania (por. 2 P 1, 10). Dotyczy to również charyzmatu paulińskiego, który pozostaje niezmienny w swojej istocie, ale sposób jego realizacji musi być aktualizowany.

Bóg «nas zbawił i dał nam święte powołanie nie dzięki naszym czynom, lecz zgodnie ze swoim postanowieniem i łaską» (1, 9). Nasze powołanie jest dziełem Boga i musi być realizowane według Jego planu. Uznanie tego daru pociąga za sobą konieczność wzięcia za niego odpowiedzialności i wytrwałej współpracy. Taki jest również cel naszej formacji ciągłej.

«Nie wstydz się świadczyć o naszym Panu» (1, 8), «nabieraj mocy w łasce, która jest w Chrystusie Jezusie» (2,1), «pamiętaj o Jezusie Chrystusie...» (2, 8). W życiu apostoła relacja z Chrystusem ma fundamentalne i decydujące znaczenie. Buduje tożsamość ucznia, jest źródłem łaski i sprawia, że nasze świadectwo jest wiarygodne i owocne. Osoba Boskiego Mistrza musi być dla nas ciągłym punktem odniesienia w życiu i pełnionej misji. Nie jesteśmy twórcami łaski, ale jej szafarzami. Dawcą zbawczej łaski jest tylko Bóg.